

slušenstva je všeobecne známe a uznávané a neboly zistené žiadne také okolnosti, ktoré by nasvedčovaly tomu, že obžalovaný si nebol vedomý tohoto práva poškodenej V. L. na nerušené užívanie jej nemovitostí.

Z uvedených dôvodov bolo preto treba rozsudky oboch nižších súdov podľa § 33, odst. 1 por. nov. zrušiť z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p. a obžalovaného uznať vinným zločinom porušenia domáceho pokoja podľa § 330 tr. z.

Čís. 5441.

Do pôsobnosti soudních lékařských rad, stanovené předpisem § 2 zák. ze dne 1. července 1927, čís. 107 Sb. z. a n., nespadá odpovídání na dotazy po hodnověrnosti příslušníka lékařského stavu.

»Těžké ublížení« po rozumu § 152 tr. zák. nevyžaduje, aby bylo provázeno přerušením zdraví nebo nezpůsobilostí k povolání trvající alespoň dvacet dní; jest jím každé poranění ústroje pro život důležitého nebo takové poranění, které mělo v zápětí značné, byť i jen krátce trvající porušení zdraví, nebo důležité pomíjející následky nebo trvalé nepatrné následky, které nepatří k následkům uvedeným v § 156 a) tr. zák.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1935, Zm II 496/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 3. září 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 152 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Podle protokolu o hlavním přelíčení ze dne 3. září 1935, jehož výsledky jsou základem napadeného rozsudku, navrhl obhájce obžalovaného odročení hlavního přelíčení za účelem: . . . 3. dotazu na lékařskou komoru o tom, zda MUDr. K. není věrohodný ev. dotazu na četnickou stanici ohledně jeho věrohodnosti. . . .

Působnost lékařských rad je stanovena předpisem § 2 zákona z 1. července 1927, čís. 107 Sb. z. a n. Do jejich působnosti nespadá odpovídání na dotazy, zda příslušník stavu lékařského není hodnověrný. Ani četnictvo není povoláno, aby takové úsudky o lékaři podávalo, a proto právem zamítl soud návrh pod 3. uvedený, jenž ostatně také nevyhovoval § 222 tr. ř.

Vývody stížnosti, jimiž dokazuje vzájemný rozpor a nejasnost posudků znalců-lékařů, musí zůstatí nepovšimnuty, neboť těmto domnělým vadám posudků znaleckých měl stěžovatel čeliti vhodnými návrhy na jich odstranění v řízení před soudem první stolice, což neučinil. Pokud pak stížnost vytýká, že názor nalézacího soudu, že ve znaleckých posudcích není rozporů, se příčí protokolu, správně spisům, není tato výtku důvodná, neboť znalecké posudky o rozhodné okolnosti, totiž o povaze poranění ušního bubínku A. K-ého vyzněly jednomyslně v ten smysl, že

jde o poranění těžké. Otázka, zda v konkrétním případě jde o těžké či lehké poškození na těle ve smyslu § 152 tr. z., jest ovšem otázkou právní, kterou jest oprávněn a povinen řešiti soud samostatně, po případě i odchylně od posudku znalců.

Námitky stížnosti, že v souzené věci po této stránce je právní posouzení rozsudku mylné, jsou bezdůvodné. Podle § 152 tr. z., jehož bylo použito, je těžkým poškozením na těle takové poškození, při němž vzejde 1. buď přerušení zdraví trvající alespoň 20 dnů, 2. buď nezpůsobilost k povolání téže délky, 3. buď duševní porucha a konečně 4. těžké ublížení. Toto »těžké ublížení« nevyžaduje, aby bylo provázeno přerušením zdraví nebo nezpůsobilostí k povolání trvající alespoň 20 dnů a jest jím každé poranění ústroje pro život důležitého nebo takové poranění, které mělo v zápětí značné, byť i jen krátce trvající porušení zdraví nebo důležité pomíjející následky nebo trvalé nepatrné následky, které nepatří k následkům uvedeným v § 156 a) tr. z. Všichni znalci v této věci slyšení kvalifikovali poranění K. s hlediska lékařského jako těžké ublížení na těle ve smyslu, uvedeném pod čís. 4. vzhledem k tomu, že protržení ušního bubínku mělo za následek trvalou značnou nedoslýchavost, pokud se týče, že se k protržení bubínku přidružil katar dutiny tympanické s afekcí labyrintu. Okolnost, že znalci uznali, že s poraněním nebylo spojeno porušení zdraví nebo nezpůsobilost k povolání alespoň 20 dnů, je pro kvalifikaci trestného skutku obžalovaného podle toho, co uvedeno, nerozhodná. Uvedli-li znalci v posudku, že poranění nezanechalo trvalých následků, vyloučili tím jen kvalifikaci podle § 156 a) tr. z. Právní posouzení případu ve příčině povahy poranění, opřené o souhlasné posudky znalců lékařů, je správné a odpovídá zákonu.

Čís. 5442.

Trestný skutok, spočívajúci v tom, že vinník za odmenu podpálil cudzí poistený majetok, bolo by treba podriadiť pod ustanovenia §§ 69, čís. 2, 382 tr. zák. v takom prípade, jestliže by onen majetok podpálil na návod alebo v dorozumení s vlastníkom alebo s tým, koho dôvodne považoval za vlastníka, alebo jestliže by tak učinil na návod či za odmenu trebárs od inej osoby, avšak s vedomím, že tak činí s usrozmenním vlastníka a preto, aby mu pomohol obdržať poisťné.

Tenže čin bolo by však treba podriadiť ustanoveniu § 422, odst. 1, čís. 2 tr. zák. v prípade, vykonal-li ho pachateľ z vlastného rozhodnutia, alebo na návod takej osoby, ktorá nebola vlastníkom podpáleného majetku a ktorú pachateľ nemal dôvodu považovať za vlastníka, a nie preto, aby dopomohol vlastníkovi k obdržaniu poisťného.

(Rozh. zo dňa 26. novembra 1935, Zm III 282/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti Jurajovi F. a spol., obžalovaným pre zločin podpaľačstva a i na základe zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, založenej na dôvode zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. zrušil rozsudok porotného súdu podľa § 35, odst. 1 por. nov., v časti vzťahujúcej sa na oslobodenie obžalovaného Juraja F. od obžaloby pre zločin podpaľačstva podľa § 422, odst. 1, č. 2 tr. z., spáchaný jednak dňa 27. februára 1933 podpálením stohu Jána F.,